

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. Варна, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. А.
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Катя К. Апостолова
в присъствието на прокурора Окръжна прокуратура - Варна М. В. Г.
като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20223100600219 по описа за 2022 година

Съдебното производство е по реда на чл. 330 и сл. от НПК и е образувано по въззивна жалба от частния обвинител АЛ. Н. Д. против присъда, постановена на 10.02.2022 год. по НОХД № 995/2021 год. на ВРС, XXIX състав.

С атакувания съдебен акт подсъдимите ТОДОР ЖИВКОВ Т. и АТ. М. П. са признати за виновни за престъпление, наказуемо по чл. 128, ал. 2 във вр. с ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК им е наложено поотделно наказание „лишаване от свобода“ за срок от три месеца, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК се отлага с изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

В жалбата се навеждат доводи, че при правилно изяснена фактическа обстановка и направен извод за виновност на подсъдимите, са били неправилно индивидуализирани наказанията. Частният обвинител прави искане за тяхното увеличаване. В съдебно заседание поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Представителят на ВОП намира жалбата за основателна, счита че неправилно са били индивидуализирани наложените на подсъдимия наказания.

Защитниците на подсъдимите считат постановената присъда за правилна и законосъобразна.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на постановеният съдебен акт по отношение на законосъобразността, обосноваемостта и справедливостта му, съгласно изискванията на чл. 313 и 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

На 10.02.2022 год. по НОХД № 995/2021 год. ВРС е постановил присъда, с която е признал подсъдимия Т.Ж. Т. и подсъдимия АТ. М. П. за виновни за извършено престъпление по чл. 128, ал. 1 от НК, като им е наложил наказания „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца с изпитателен срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила.

Настоящият състав на ВОС намира, че постановената спрямо подсъдимите присъда е необоснована. По отношение на същата е констатирана такава липса на мотиви, която създава ограничение във възможността на страните да се бранят срещу постановената присъда, поради съществени неясноти и непълноти, както и за въззивният съд да провери правилността на съдебния акт.

При постановяване на обжалваната присъда ВРС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. При запознаване с доказателствения материал се установяват ясни противоречия на показанията, дадени от пострадалия Д. във фазата на досъдебното производство, и тези, дадени от същия в съдебната фаза в качеството му на частен обвинител пред първоинстанционния съд. Противоречията са по отношение на релевантни за спора обстоятелства относно това как е започнал инцидента между подсъдимите и частния обвинител, кой пръв е нападнал другия, както и кой и кога по време на инцидента е отвърнал на нападението. В мотивите на първоинстанционния съд липсват аргументи относно горепосочените противоречия в показанията на Д., както и относно противоречията между неговите показания и тези на част от останалите свидетели и двамата подсъдими..

Съгласно правилата за доказателствената тежест в наказателния процес, същите задължават разследващите органи да събират както разобличаващи обвиняемия, респективно подсъдимия, така и такива, които го оправдават. Решаващият съд е този, който трябва да приеме едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат или разколебават до някаква степен обвинението. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес е задължението на съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни за доказаност на обвинението, а други доказателствени източници - отхвърля. Последицата от неизпълнение на това задължение на съда се приравнява на липса на мотиви, което представлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваната присъда. Нещо повече, ВРС не само не е констатирал и отстранил противоречията в доказателствата, но и ги е поставил в основата на възприетата от него фактическа обстановка, въпреки че същите едновременно не могат да бъдат /поради своята противоречивост/ база на фактически и правни изводи за постановяване на присъда. В този смисъл доказателственият анализ в мотивите на обжалваната присъда е неясен и противоречив.

В обжалваната присъда изобщо липсват мотиви относно възраженията на защитниците за приложението на института на реторсията, съответно на института на неизбежната отбрана, доколкото е налице твърдение за причинени телесни увреждания на подсъдимия Т.. За причинените телесни увреждания са налични и доказателства по делото, подкрепящи това твърдение. Задължение на съда е да изясни служебно всички обстоятелства по делото с цел установяване на обективната истина и да отговори на всички възражения на страните. Когато това не е извършено, е налице съществено процесуално нарушение.

В анализът на събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е пренебрегнал задължението си от фактическа страна да очертае конкретните действия на всеки от участниците в процеса. Не става ясно също така на базата на какви доказателства ВРС е приел, че подсъдимите са извършили вменените им престъпления. Такъв анализ е абсолютно задължителен доколкото подсъдимите категорично отричат да са извършили престъпление, а в същото време по делото са налице писмени документи, от които се установяват различни факти от твърдените от тях. При тези обстоятелства първоинстанционният съд задължително трябва да изложи мотиви, от които да се установи защо е приел, че е налице виновно поведение от страна на подсъдимите и то съобразявайки конкретните съставомерни признаци на вмененото им престъпление, както и защо не възприема твърденията на защитата за по-леко наказуемо престъпление или наличието на факти, изключващи вината.

Не е достатъчно да е отразено, че съда приема едните доказателства, а другите не кредитира, доколкото противоречат на първите. Необходим е анализ на едната група и на втората група и едва след това да се прецени кои от тях следва да бъдат кредитирани.

Настоящият състав на ВОС намира, че постановената спрямо подсъдимите присъда е

необоснована. По отношение на същите, както и на частния тъжител, е констатирана такава липса на мотиви, която ограничава възможността им да се бранят срещу постановената присъда, поради съществени неясноти и непълноти.

Анализът на събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е изложил в белетристичен стил в мотивите си, като е пренебрегнал задължението си от фактическа страна да очертае конкретните действия на всеки от участниците в процеса. Такъв анализ е абсолютно задължителен доколкото подсъдимите и част от свидетелите категорично отричат да е извършено престъпление, а в същото време по делото са налице писмени документи, от които се установява, че върху тъжителя са установени телесни увреждания, за които следва да бъде даден отговор, съобразявайки обстоятелството на изминалия времеви период. Самите подсъдими също излагат твърдения, че са получили наранявания, причинени им от тъжителя, на което се основават и техните възражения за наличие на неизбежна отбрана или реторсия. При тези обстоятелства първоинстанционният съд задължително трябва да изложи мотиви, от които да се установи защо е приел, че е налице виновно поведение от страна на подсъдимите.

Предвид гореизложеното, присъдата на първоинстанционния съд е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила, а това от своя страна е довело до ограничаване на процесуалните права на страните и фактически е налице липса на мотиви.

По изложените съображения съставът на Окръжния съд като въззивна инстанция и на основание чл. 335, ал. 2, във вр. с чл. 348, ал.3, във вр. с чл. 334, т. 1 от НПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъдата на Варненски районен съд, XXIX-ти състав, постановена на 10.02.2022г. по НОХД № 995/2021год. и ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪСТАВ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____